

ŽIVOT VÍRY

Proměna společnosti evangeliem

LEDEN 2020 45 Kč / 1,90 €

Karel Řežábek:
Chvála musí být
pravdivá
/ 8

téma:
Mají ženy
vést církve?
/ 12

příběh:
Viděla jsem
svůj pohřeb
/ 22

A close-up portrait of Reinhard Bonnke, an older man with grey hair and glasses, wearing a dark suit, light blue shirt, and a patterned tie. He is smiling warmly. The background is a blurred outdoor scene with trees and a sunset sky.

Reinhard Bonnke
hořel pro evangelium

Co najdete v tomto čísle

ÚVODNÍK

- 4** **Stopa, která zůstane nejen v mobilu**
Jan Jackanič

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

- 6** **Reinhard Bonnke – evangelista, který neznal hranice**
Lucie Vlasáková

ROZHOVOR

- 8** **Za to, kým jsem, vděčím „paní Colombové“**
Karel Řežábek

TÉMA: ŽENY V ČELE

- 12** **Ženy ve vedení? Církev je na křižovatce**
Pavel Hošek
- 12** **Když žena v církvi vede**
anketa
- 14** **PROTI: Stejný úděl, nestejný úřad**
Ján Henžel
- 16** **PRO: Záleží na darech, které dává Duch**
Lukáš Targosz
- 17** **Tlak času zná každá zaměstnaná žena**
Alena Procházková
- 18** **Mají si ženy zahalovat hlavu?**
Jiří Bukovský

Z HISTORIE

- 20** **Nikdy jsem nikoho neuzdravila**
Kathryn J. Kuhlmanová,
Jaroslav Pleva

MŮJ PŘÍBĚH

- 22** **Viděla jsem svůj vlastní pohřeb**
Pavla T.

STVOŘENÍ

- 24** **Darwinův omyl**
Josef Potoček

RECENZE

- 26** **Jak jsem evangelizoval**
David Loula

PŘIPRAVUJEME

- **téma: Manželství**
 - Lásky a hniající utěrky
 - Co znamená být jedním tělem
- **povídka: Sherlock Holmes a záhada nesmrtelného dobytka**
- **misie: Indonésanům bylo divné, proč prorokujeme**

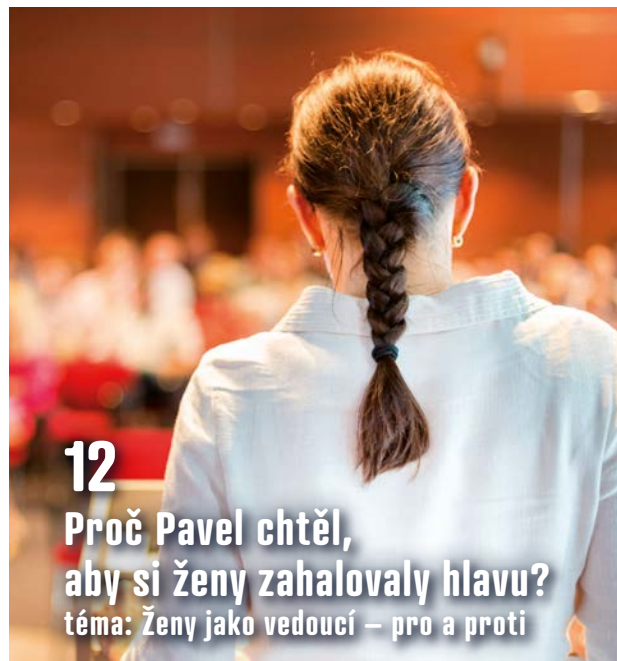
6 Reinhard Bonnke se nenechal zastavit

Zapsal se i do Guinnessovy knihy rekordů

8 „Odejít bylo jako vzdát se vlastního dítěte“

rozhovor s Karlem Řežábkem

12 Proč Pavel chtěl, aby si ženy zahalovaly hlavu?

téma: Ženy jako vedoucí – pro a proti

20 „Nikdy jsem nikoho neuzdravila“

Kathryn Kuhlmanová

22 „Pane, neber mě od mých dětí!“

příběh čtenářky

ŽIVOT VÍRY

PROMĚNA
SPOLEČNOSTI
EVANGELIEM

ROČNÍK 31 / LEDEN 2020

CENA 45 Kč / 1,90 €

Život víry je měsíčník vydávaný Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misii a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů.

KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o prohloubení.

PŘEDPLATNÉ A DISTRIBUCE

Časopis objednávejte pomocí formuláře na webu www.zivotviry.cz nebo na e-mailové adrese predplatne@zivotviry.cz, popř. na tel. číslo 284 841 922.

Předplatné lze zahájit kterýmukoli měsícem roku. Jednotlivá čísla lze zakoupit také v **audioverzi** a jako **PDF** (viz www.zivotviry.cz).

Předplatné, distribuce a reklamace **na Slovensku**:
Knihkupectvo Jonatan, Legionárska 2,
811 07 Bratislava, tel. 02/555 63 040,
e-mail: jonatan@vbh.sk, web: www.jonatan.vbh.sk

Distribuce **pro zrakově postižené** elektronicky:
Diakonie ČCE, Klimentská 18, 110 00 Praha 1
tel.: 222 316 306, e-mail: szp@scps.diakonie.cz

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal

Redakce: Bc. Lucie Vlasáková, DiS., Ing. arch. Tomáš Dittrich

Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír

Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová

Sazba: Ondřej Pumr

Korektury: Bc. Lucie Vlasáková, DiS., Zdenka Brázdilová

Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman

Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8

tel.: 284 841 922, e-mail: redakce@zivotviry.cz,

web: www.zivotviry.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147

Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Uzávěrka **rádkové i plošné inzerce** je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzertní zadání dle možnosti, s 50% příplatkem.

Seznamovací a fundraisingové inzertní nezveřejňujeme.

Podmínky inzerce: <http://zivotviry.cz/inzerce>

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslat příspěvky krátkit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xero kopií, pouze zdarma.

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

nad zprávou o úmrtí Reinharda Bonnkeho mě naplnily vzpomínky i vděčnost. Přesto, že měl spoustu nepřátel, v Evropě a v Americe mezi křesťany, v Africe mezi muslimy a šamany, zůstává po něm úžasné ovoce, příklad svatosti i výzva k šíření evangelia.

Kázání „bratra Bonnkeho“ jsme poslouchali už za komunismu. Viděl jsem tehdy na videokazetě i dokument o jeho práci v Africe, který vrcholil stavbou a zničením stanu pro 34 tisíc lidí, tehdy největší mobilní konstrukce na světě.

Brzy po pádu komunismu navštívil Bonnke dvakrát Československo, a v obou případech šlo o duchovní událost velkého významu. Jeho poměrně četné další návštěvy už tak výjimečné nebyly. V listopadu 1990 jsem jako čerstvý šéfredaktor Života víry navštívil Bratislavu a zažíval radost církve i pohnutí obrácených. V Ostravě o tři čtvrtě roku později jsem jako kamelot prodával Život víry (byl to krásný kontakt se čtenáři) a poprvé jsem tam s Reinhardem Bonnkem natáčel rozhovor.

Domnívám se, že jednota církve v Bratislavě, která postupně vykvetla a trvá dodnes, má jeden ze svých kořenů tam. Myslím, že existuje spojitost mezi tehdejší radostí nabitou hudební skupinou a pozdějšími Koncerty modliteb a chvál. Mám také pocit, že odsud vyvěřá ovoce křesťanského pohybu, který tehdy začal a vede přes hnutí „Křesťania v meste“ až ke znovuzrozeným poslancům ve slovenském parlamentu, CampFestu či projektu Godzone.

Proč se něco podobného nepodařilo v Česku, nevím. V Ostravě už tuším nebyla vedoucí Bonnkeho modlitebního týmu Suzette Hattingová, spolu s Heidi Bakerovou snad nejcharismatictější žena, kterou jsem kdy potkal, ale to určitě není jediný důvod. O spolupráci s místními sbory, které měly převzít péči o obrácené, se tým CfaN snažil na obou místech podobně. Bonnkeho kázání v Bratislavě mi přišlo evangelikálnější než v Ostravě, s naléhavějším vyjádřením o hříchu a jeho důsledcích.

Možná že českou církev tehdejší setkání s Bonnkem tolik nezasáhlo, ale mě ano. Byl jsem na obědě pro pastory (novináři bývají vlezlí), a aniž bych musel hledat své tehdejší poznámky, Ti můžu napsat, o čem tam Bonnke kázal: Proč Samson zabil lva? Postavil se mu tváří v tvář! Bonnke s humorem lčil, jak byl lev zmaten, že se mu někdo díval do očí, protože lidi do té doby znal jen ze zadu, jako ty, kteří utíkají a kterým svými čelistmi lámal vaz. Zapamatoval jsem si, že díky Kristu se Dábla nemusím bát. Doufám, že se ho taky nebojíš, a že Ti proto říkám něco triviálního. Ani pro mě to tehdy nebyl žádný superobjev; věděl jsem, že je to biblické, ale Bonnkeho energií přetékající poselství mě povzbudilo asi celoživotně.

Nezapomenu na Bonnkeho ostravské doprovodné kázání pro křesťany o tom, jak při přípravě jedné kampaně v Africe zemřel řidič kamionu, člen týmu CfaN. Na jeho místo se nakonec přihlásil řidičův syn. Bonnkeho poselství ukazovalo, že sloužit Kristu nás stojí všechno, ale že je to vznešené a že to stojí za to.

Něco takového může vyslovit kdokoli, ale u Reinharda Bonnkeho je toto poselství kryté životem, krví. Jeho nadšenectví, skromný životní styl, kázání evangelia chudým, milovaná manželka a rodina, to jsou dostatečné svědkové toho, že jeho kázání nejsou jenom slova.

Bonnkeho sny a úsilí se točily kolem jediné věci: aby nevěřící poznali Krista. Tomu podřizoval všechno, včetně svého pohodlí, soukromí, ba i zdraví. „Velmi dobře si uvědomuji skutečnost, že chci, aby hříšníci přijali Ježíše. Všechno, co na veřejných evangelizačních shromážděních dělám

Co mi dal Bonnke

a říkám, dělám jediné s tímto cílem,“ řekl před 28 lety pro Život víry. Věřím, že se to změnilo až tím, že odešel.

Je pravda, že křičel do mikrofonu, křičel, až chraptěl. Někdy už jenom sípal. Nechoval se evropsky. Nebyl křesťanský uhlažený. Proto mi pověděl: „Těš mě, že někteří lidé během mého kázání kouří. Mám z toho radost, protože vidím, že jsem natrefil na ty správné lidi.“

K jeho kázání patřilo i uzdravování. Vzkříšení z mrtvých pastora Ekechukwu, ke kterému došlo během jeho kázání v nigerijském městě Onitsha, je pro mě věrohodně dokumentováno na videu. Nepředstíral, že je uzdraven každý: „Když vidím, že lidé přicházejí a odcházejí nemocní, volám k Bohu a říkám: „Pane, proč nebyli uzdraveni? Ale nemám žádnou odpověď.“

Bonnke nebyl mučedníkem, i když se mraky kolem něj stahovaly. V roce 1989 se ho během tažení v Africe asi 200 lidí pokusilo ukamenovat. Kameny ho nezasáhly, ale několik jiných lidí bylo zraněno. O dva roky později při jeho nigerijské kampani došlo k sročení asi 8000 mladých islamistů podnícených k nenávisti řadou imámů, kteří lhali, že Bonnke přijel zlořit islámu. Bonnke a celý tým CfaN vyvázl, ale několik kostelů bylo vypáleno a mnoho lidí bylo zraněno.

Nechoval se jako celebrita. Poznal jsem málo tak upřímných, otevřených vedoucích, jako byl on. V rozhovoru pro Život víry mi třeba řekl: „Všechny mě děti patří Pánu. Někdy si sice přeji, aby pro Pána hořely víc, ale musím říci, že celá naše rodina slouží Bohu. To je veliká výsada.“ Nebyl to diplomat.

Nerad ztrácel čas zbytečnostmi, což pro něj bylo skoro všechno kromě kázání evangelia, a přesto Životu víry ochotně poskytoval rozhovory. Řekl mi, že nemá žádné koničky, nesbírá známky, nejedzí na koni. Jediný sport, který měl rád, bylo plavání. Pak mi prozradil, že se k tomu dostane asi jednou za čtvrt roku.

To bylo patrně vše, co byl ochotný pro své zdraví udělat navíc. Říkal, že je lepší shořet než zrezivět – a to se také stalo.

Tomáš Dittrich

Obálka Života víry v září 2002